

Strzelać, ale jak

2

W poprzednim numerze, korzystając z wiedzy i doświadczeń nadkom. Tomasza Maczugi, zastępcy kierownika Zakładu Interwencji Policyjnych CSP w Legionowie, przypomnieliśmy podstawowe zasady postępowania się bronią palną. Teraz część druga poradnika.

Często przyczyną nieodparcia zamachu jest zbyt długie wahanie się, czy decyzja o wyborze środka przymusu bezpośredniego jest prawidłowa. Wynika to z doświadczeń policjantów, którzy po broń sięgnęli, gdy w ich ocenie sytuacja to uzasadniała, a potem okazywało się, że osoby uprawnione do oceny zdarzenia miały na ten temat inne zdanie.

ZANIM STRZELISZ

Decyzja zawsze będzie należała do policjanta i często będzie miał na jej podjęcie ułamek sekundy. Cena za dywagację może się okazać zbyt wysoka. Pomocna może być analiza zdarzeń, z jakimi policjanci mieli do czynienia. Ponieważ sporo z nich powiela pewne schematy, ich szczegółowe omówienie i interpretacja może rozwiązać wiele wątpliwości.

Jeśli musimy oddać strzał ostrzegawczy w pomieszczeniu, nie możemy narazić nikogo na niebezpieczeństwo postrzału. Bezpiecznym rozwiązaniem może okazać się oddanie strzału w duży mebel znajdujący się bezpośrednio przy ścianie, co może zminimalizować ryzyko rykoszetowania pocisku. Oddając strzał ostrzegawczy w terenie zurbanizowanym, zwróć uwagę, żeby strzelając w górę nie kierować broni w okna wysokiego bloku mieszkalnego lub w miejsca, od których pocisk może rykoszetować.

Pamiętaj, gdy z zachowania osoby posiadającej broń lub niebezpieczne narzędzie wynika, że wszelka zwłoka groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia ludzkiego, użycie broni musi być poprzedzone okrzykiem „POLICJA!”.

STRZAŁ CELNY

Jeśli znajdziemy się w sytuacji, która będzie wymagała użycia broni, nasze bezpieczeństwo będzie zależało od tego, czy oddany strzał będzie celny. Umiejętność celnego strzelania, także w sytuacji stresowej, jak żaden inny opisywany element zależy od treningu. To inwencja i doświadczenie instruktorów strzelań policyjnych zdecyduje, czy będzie to trening przeprowadzany w warunkach „laboratoryjnych”, czy taki, który choć w niewielkim stopniu będzie oddawał dynamikę i stres potencjalnej interwencji. Warto ćwiczyć szybkie dobycie broni i szybkie celne oddanie pierwszego strzału. Nie wolno się godzić na chybione strzały.

Na strzelnicy „muchy” na tarczy powodują ewentualnie odrobinię wstydu. W życiu mogą zakończyć się postrzeleniem przypadkowej osoby. Trenuj strzelanie w ruchu, zza osłony, w warunkach ograniczonej widoczności, z latarką. Latarkę trzymamy w drugiej ręce pod ręką z bronią.

Szczególą trudność stanowią sytuacje, kiedy konieczne jest oddanie strzału do osoby znajdującej się w pojeździe. Jeśli pojazd ten porusza się ruchliwą ulicą, to właściwe użycie broni praktycznie

jest niemożliwe. Obecny stan prawny nie przewiduje oddawania strzałów do pojazdu w celu jego unieruchomienia. Nie strzelaj na oślep.

Pamiętaj, w nagłej sytuacji nie ma czasu na zgrywanie przyrzędów celowniczych broni i oddawanie precyzyjnych strzałów. Kiedy walczysz o życie, decydują nawyki. Kieruj broń w największą część ciała przestępcy – tułów. Jeśli okoliczności na to pozwalają, skryj się za osłoną. Może to być mur, wał ziemi, samochód (np. na wysokości silnika). Drzwi radiowozu mogą nie zatrzymać pocisku – nie stanowią bezpiecznej osłony. Jeśli masz możliwość wyboru, wybierz amunicję antyrykoszetową. Nie narazisz innych osób. Pocisk pełnopłaszczyzowy może przebić ściankę gipsową, może się odbić od ściany, chodnika, samochodu i trafić osoby postronne.

BRŌN TO NIE STRASZAK

Po broń sięgamy, kiedy zmuszają nas do tego okoliczności. Nie wolno traktować broni palnej jako straszaka. Jeśli będziemy dobywać broni tylko po to, by zademonstrować swoją przewagę, możemy trafić na osobę, na której nie zrobi to wrażenia. Osoba pod wpływem narkotyków lub alkoholu prawdopodobnie zachowa się nieracjonalnie i widząc pistolet, może ruszyć w stronę policjanta, mówiąc „No strzelaj!, strzelaj!”. W takiej sytuacji użycie broni nie będzie uprawnione, pozostaje schowanie jej do kabury i ewentualne zastosowanie innych środków przymusu. Taka sytuacja spycha nas jednak do defensywy, a eskalując napięcie i podnosząc pewność siebie napastnika, zwiększa zagrożenie policjanta.

PO STRZALE

W sytuacji stresowej mamy do czynienia ze zjawiskiem tzw. widzenia tunelowego. Widzimy bardzo wąsko, tylko obszar na wprost przed sobą. Po użyciu broni rozejrzyj się dookoła. Upewnij się, czy zagrożenie zostało zażegnane, czy nie ma innych uzbrojonych przestępców. Sprawdź, gdzie są inni policjanci, osoby postronne. Ostrożnie, ubezpieczając się z partnerem z zespołu, podejdź do rannego przestępcy, sprawdź, czy jest uzbrojony i zabezpiecz jego broń. Skontaktuj się z dyżurnym jednostki, wezwij pomoc lekarską, powiadom przełożonego. Po użyciu broni do obowiązków policjanta należy m.in. udzielenie pomocy osobie poszkodowanej. Rana postrzałowa klatki piersiowej wiąże się z dodatkowym zagrożeniem – odmą opłucnową, powodującą częściową lub całkowitą zapaść płuc. Jeśli nie masz specjalistycznego opatrunku (opatrunek wentylowy Ashermana), zabezpiecz ranę np. folią.

Pamiętaj, zanim sporządzisz niezbędną dokumentację, postaraj się opanować emocje. Dokładnie przypomnij sobie przebieg całego zdarzenia. To jest wyjątkowa i ekstremalna sytuacja, możesz skorzystać z pomocy psychologa. ■

nadkom. TOMASZ MACZUGA
zastępca kierownika
Zakładu Interwencji Policyjnych
Centrum Szkolenia Policji w Legionowie

